

JAN KLECANDA:

Páter Vojtěch.

VESNICKÝ ROMÁN.

Kráčel klidně k zadním vratkám, kudy se chodilo přes náhon do lesa na cestu k Počernicům. Vojtěch, jakoby cítil, že za ním Frantina vyhlíží. Neodolal. Když již skorem zacházel, obrátil se a pohlédl vzhůru. Spatřil ji v okně. Nemaže jiného úmyslu, než potěšiti ji, kynul rukou a smutně se na ni usmál.

"Trpíš!" myslil si. "Trp — já trpím, ale více než utrpení mezi námi nikdy nebude!"

"Tvá! Tvá!" zajasala nahoře ve světnici Frantina, postřehnuvši o-nen pohled Vojtěchův. "A co teď?" zeptala se pak sama sebe. "Co potom?"

"Pryč — pryč odtud — tam, kde tolik lidí našlo novou vlast! Peníze připravené pro Karla jsou tu," kmitlo jí hlavou.

Leč pak, ač Vojtěch byl již zmi-ze, spatřila v duchu před sebou tu jeho vznešenou postavu, ten výraz trpělivosti v jeho tváři —

"On by nešel — nešel!" zakvílela a sklonivši hlavu na okno, hořce se rozplakala.

X.

Schýlovalo se již k poledni, když páter Vojtěch, potěšen a uklidněn vracel se lesní cestou k domovu. Spokojen sám s sebou věnoval nyní více pozornosti svému okolí, jasným zrakem rozhlížel se po skal-ných stránkách, jimiž se ubíral, sni-vě pohlédl vzhůru, kde na jasné modré obloze honilo se jen několik oblédků, nebo stopoval let ptáků a motýlů, již vylétali z houštin a vznášeli se do vzduchu teplem se vtěleliho.

Náhle se Vojtěch zarazil a při pohledu rázem ta tam byla jeho radostná, bezstarostná nálada.

Na skalní pěšince několik kroků před ním seděla mužská postava, v níž Vojtěch poznal Josífka Klazubů. Ubohý pomatenec, kde mohl, odběhl z domova a toulal se po lesích, buď aby hledal svého nepřítele Karla Dolanských, nebo aby spravoval cestičky a hrál si s kamínky, jako malé děcko. Do-ma na statku ho nezdřžovali, po-něvadž když to někdy na něho při-šlo, nebývalo proč stát o jeho práci. Všude překážel, všecko pokazi-l, nač sáhl, tak že konečně, aby se ho raději zbavili a úrazu něja-kého vyvarovali, poslali ho pryč. Stačilo říci, že Karlík se někde v lese potlouká, aby Josífek odešel z domova a nevrátil se dříve, do-kud ho hlad domů zase nezahnal.

Nyní tu seděl na pěšince, urov-návaje kameny, hrál si s nimi a mumlaje si při tom jakýs popěvek, odhazoval menší kamínky doh do potoka. Díval se za nimi, smál se a chvílemi jako malé děcko zas-tleskal radostně rukama.

Vojtěchu sevřelo se bolestí srd-ce, když spatřil statného mladíka při té hře. Byl by se mu rád vy-hnul, ale nemohl. Josífek ho již postřehl a vyskočiv, ochotně hnul se po jeho ruce, aby ji políbil.

"Pochválen pán Ježíš Kristus," radostně a násilně zehvátil Voj-těchovi, jenž bránil se políbení, pravie.

"Až na věky, Josífku, až na vě-ky!" s vřelou dobrotivostí od-povídal mu Vojtěch. "Ale tu to-ho nech, vždyť jsem to já a mně se ruce nelíbají!"

"Líbají, svatě ruce, líbají," od-povídal pomatenec.

"A co tu tak v samotě děláš?" zapřádal kněz hovor, hladě mladi-ka po tváři.

"Nie, velebníčku, nie! Jen tak zpívám a pána boha chválím! Tak, tak, chválím, jako ten ptáček."

"Ale když tak rád pána boha chválíš, proč pak tě nikdy nevi-dím v kostele?"

"Kostel? Kostel?" opakoval u-bohý blázen, jakoby se rozpomi-nal. "Eh, to není pro mne!"

"Pro tebe jako pro jiné! Jen přijď!"

"Jako pro jiné?" zádumčivě vrtěl hlavou Josífek. "Se mnou to je něco jiného. Já mezi ně ne-smím. Smáli by se mi!"

"Neboj se a přijď! Nikdo se ti nesmí smát. Kázání je pro ka-ždého a ta světla na oltáři svítí stejně všem."

"Pro mne není světla, u mne je vždycky tma," odvětil mladík a usedl zase na stezku, kněze si již nevěšimaje.

Vojtěcha napadlo, nepodařilo-li by se mu z té ubohé hlavy vy-křesat nějakou jasnou myšlenku. Posadil se na pěšinku vedle Jo-sífka a vzal ho důvěrně za ruku. Ale pomatenec prudce se mu vy-trhl a poposedl dále od něho.

"Hněváš se na mne, Josífku? Což jsem ti kdy něčím ublížil?" tázal se kněz s jemnou výčitkou, když hoch zarytě mlčel.

Josífek chvíli přemítal, pak ja-koby se mu bylo náhle v hlavě rozsvítilo, obrátil se k Vojtěchovi.

"Ah, tos ty, Vojtíšku? Nehně-vám se na tebe, nehnevám, proto-že ty jediný jsi zde dobrý," řekl a v jeho oku zaleskla se slza. "Ty jediný se mi neposmíváš a nepo-křikuješ po mně. Ty mne vždy-cky bráníš, víš, když jdeme ze školy — A za Karla, za toho ty nemůžeš! Ale já, já mu —"

počal náhle křičeti.

"Máš-li mne rád, Josífku, od-pusť i mému bratru," domlouval mu Vojtěch.

"Tvému bratru?" zasmál se po-matenec. "Jak jsi hloupý. Vždyť on není ani tvým bratrem," opa-koval starý, dávno zapomenutý klep, jenž mu byl náhodou z dět-ských dob v mysli se uchoval. "Však to všichni ve vsi říkají, že ty ani mezi ně nepatříš! Karel není tvým bratrem a ten starý, zlý Dvorecký není tvým otcem."

"Netup ho, Josífku! Je mým otcem!"

"Není, není! Hloupý jsi. Což nebyl to on, co tě vyhnal z do-mu a vehnal tě do kutny? A nev-zal si tvou Frantinu? Nevzal? Proto tě mám rád, Vojtíšku, že jsi tak nešťasten jako já! Říkají o mně, že nosím bláznoyskou če-pičku — a vidíš, ty musíš také s če-pičkou na hlavě lézt do kaza-teiny," blábolil hoch, rád, že ho někdo poslouchá. "Jednou jsem tě viděl, jednou, ale to jsi nemlu-vil pravdu. Říkal jsi, jak je ten svět krásný a jak tu je všecko pěkně zařízeno. Ale není, vid' že není! Lidé jsou zlí, zlí. Čihají, kamením, dčbámem, pěstí — vi-díš, všim do hlavy! Všim! A vo-lají bum bum!"

"Jdi, Josífku! Kdož by to bral tak doopravdy? Škádlejí tě, chtějí tě jen zlobit!"

"Vid', že nejsem blázen a že mluvim rozumně?" obrátil se Jo-sífek náhle důtklivě na Vojtěcha. "Ale oni tomu nevěří! Zavezli mne do Prahy a tam mne mučili a trápili. A stříkali mi i na hlavu studenou vodu — hu, to bolí, to bolí," počal náhle křičeti, chy-taje se za hlavu.

Josífek při vzpomínce na blá-

zince ustrašeně se schouil v klu-bíčko, a Vojtěch notnou chvíli ne-mohl z něho dostat ani slova. Konečně přemohly vřelé domlu-vy hrůzu vzpomínky a Josífek zase rozumněji se podíval na své-ho souseda.

"Josífku," použil Vojtěch jas-nějšího okamžiku bláznova. "Proč pak ty mluvíš takové věci o mně a o Frantině? Proč říkáš o otcí, že mi Frantinu vzal?"

"Proč? Proč?" opakoval po-matenec, sbíraje v hlavě myšlen-ky. "Každý to říká!"

"Lidé jsou zlí a říkají ledačco, co není pravdou. Však to sám dobře víš, Josífku! Proto tě pro-sím, máš-li mne opravdu rád, ne-říkej to už nikdy a nikomu!"

"Neřeknu, Vojtíšku! Buď bez starosti, nepovím nikomu, co vím. Jen tobě jsem to pověděl, tobě, protože tě mám rád a že mi tě je líto."

Vojtěch se zarazil při slovech mladíka, z nichž poznával, že jeho poměr k Frantině se snad již stá-vá předmětem hovorů na vsi a že snad již kolují pomlvy, o nichž ani on, ani kdo jiný z rodiny ne-měl tušení. Umínil si tedy, že z Josífka vyzví, co se vyzvědět dá.

"Proč bys mne litoval, Josíf-ku?" počal mu mírně domlouva-ti, aby ho snad nevydělil a neza-hnal příkrým slovem. "Vždyť já jsem spokojen a šťasten. Podívej se jen, jaký krásný kabát mám! A pánem jsem! Lidé přede mnou smekají a rádi mne mojí všude, kam přijdu."

"Mají, mají tě rádi," řekl Jo-sífek jako ze spaní. "A říkají o tobě, že jsi svatý a že ani sem mezi nás nepatříš!"

"Svatý," opakoval po něm Voj-těch, a tváře jeho se hluboce za-rdily při té zprávě o dobrém mí-nění, jež o něm panuje. Ale hned zase zmocnila se ho pochybnost. "Svatý že říkají? Mýlíš se, Josíf-ku, říkají mi svatoušek, vid'?"

"Svatoušek?" Josífek se od-míchl a bylo patrné, že namáhá se, aby se rozpomenul. Pojednot radostně se zas ozval: "Svatou-šek, ne. Vždyť ty jsi již velký. Dříve říkali: Vojtíšek, protože jsi byl malý a že tě měli rádi, ale teď říkají: náš velebníček a svatý, sva-tý — svatoušek nikdy!"

Vojtěch radostně si oddechl po-znav, že dobré mínění lidu o něm není posud ničím otřeseno a že nezavdal ani bezděky příčiny k pomluvám a pohoršení. Leč nyní šlo mu o to, aby snad obydné to slovo pomatení neutkvělo v my-sli, a aby je on sám bezděky ne-přivedl do úst lidu.

"Jsi hodný, Josífku, a já tě mám rád. Ale musíš mi slíbit, že toho slova již nikdy nevyřkneš. Nikdy, slyšíš mne?"

"Buď bez starosti! Poslechnu tě a udělám všecko, co mi poru-číš, protože jsi hodný a zrovna tak nešťastný jako já!"

"Ani to již nesmíš nikdy říkat, protože to není pravda. Jsem ve-lice šťasten, jsem spokojen, slyšíš to? Jsem rád, že jsem knězem a že mohu dělat mnoho dobrého pro ten dobrý lid, který mne má též rád."

"Rád! Oh tebe rádi mají, ale dobří nejsou. A nejhorší ze všech je Karel, Karel, k vůli němu jsi i ty byl o všecko okraden. Ale ne-boj! Já tebe i sebe na něm po-mstím! Pomstím, jen co ho tu v lesích dopadnu."

Pokračování.

Dr. Edw. Chaloupka

český lékař a ranhojčí v South Omaha.
 Úřadovna: 24. a M ul. Tel. P 273
 Úřadní hodiny: Od 10:30 do 12, od 1:30 do 4 a od 7 do 8.
 Mathauserova lékárna: 36. a Q ul. Tel. 28. Úřadní hod.: Od 4 do 5:30 odp. Obydlí: 258 Jk 22. ul. Tel. 351.

Čistá, jasná, perličí
ARTÉZSKÁ VODA
 používá se při vaření
Storz s modrou páskou
 láhvového
 piva.
 Tato voda sama o sobě má uzdravující vlastnosti, kteréž činí ji zvláště působivou ku vaření lahodného chutného piva. Během minulých patnácti roků STORZOVO PIVO stalo se vřehlasným následkem používání této vody. Žádná jiná součástka, kteréž používá se ku výrobě piva, nemá tak mnoho co dělati s jeho výtečností, jako čistá voda. Opatrní lidé, kteří nechťi nic jiného nežli to nejlepší k jídlu a pití, dovedou toto oceniti a žádati budou vždy jen STORZOVO PIVO.
 Telefon Webster 1260.
 STORZ BREWING CO. - OMAHA, NEB.

Willow Springs Pivovar

dává
ZELENÉ "TRADING STAMPS"

Za \$3.00 zelených Trading Stamps s každou bednou		Za \$5.00 zelených Trading Stamps s každou bednou
STARS & STRIPES (2 tucty pintových lahví) — cena		STARS & STRIPES (2 tucty kvartových lahví) — cena
\$1.25		\$2.25

Pamatujte! Kromě toho, že dostanete nejlepší lahvové pivo, dostanete též dvojnásobnou hodnotu v zelených "Trading Stamps."
 1407 Harney Street:
 Objednejte si poštou neb telefonem Douglas 1306 nebo 1655.

Pro stůl.

Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj obírbí si jistě naše "GOLD TOP" lahvové pivo, jest lehké, perličí se a řízné a jako jest zdravé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybraného ječmene a čisté vody — není v něm ani jediné přísady, jež by byla škodlivá neb nezdravá. Není to laciné pivo v nižádném smyslu, ale jest to jedno z nejlepších, a ti, kteříž je jednou okusili, stali se řádnými našimi zákazníky.
 Dodává se v bednách a sice v lahvích kvartových neb pintových. Objednejte si u svého obchodníka s neb telefonem. — Tel. Omaha 1542; So. Omaha 8.
JETTER BREWING CO., vaří a lahvojí výborné pivo
 SOUTH OMAHA, NEB.

Metz Bro's Brewing Co.

Nejstarší pivovar v Omaze.
 TELEFON DOUGLAS 110.
 Vaří nejlepší pivo soudkové i lahvové na celém světě.

Nejstarší a nejlepší místo pro schůzku jest
ED. MAURERA RESTAURANT A HOSTINEC
 v čís. 1306 Farnam ul.
 Pravá importovaná piva na šepu. Pilsenské a Měšťanského pivovaru v Plzni v Čechách. Hobrau Munich Bavaria pivo. Pivo Anheuser-Busch a světoznámé Faust získalo rozsáhlou reputaci.
 Kavárna pro dámy nalézá se na druhé podlaže.
 401f